

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_198317

UNIVERSAL
LIBRARY

ಚಿಲ್ಲಾಳ ಚರಿತ್ರ.

೧. ಶ್ರೀಯಾಳರಾಜನು, ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯಾದ
ಚಾಂಗುಣಿಯು ಮತ್ತು ಅವನ
ಮಗನಾದ ಚಿಲ್ಲಾಳನು.

ಬಹು ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಾಂತಿಪುರ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಒಂದು ನಗರವಿತ್ತು. ಆ ನಗರದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಯಾಳನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ಪುಣ್ಯ ಶ್ಲೋಕಿ ರಾಜನು ಇರುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿಯ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ದುಃಖವು ಅಥವಾ ಪೀಡೆಯು ಯಾವದೂ ಗೊತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀಯಾಳರಾಜನು ತನ್ನ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಸಂತುಷ್ಟರಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ದೀನರಿಗೂ ಅನಾಥರಿಗೂ ಅವಯವಹೀನರಿಗೂ ಬಹಳ ದಯಾದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅತಿಥಿ ಅಭ್ಯಾಗತರಿಗಂತೂ ಆದರ ಸತ್ಕಾರ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಅವನು ಕರ್ಣನ ಅವತಾರವೇ ಆಗಿದ್ದನು. ಅಶಕ್ತರಿಗೆ ಸಶಕ್ತರು ಬಲಾತ್ಕಾರವನ್ನು ಅಥವಾ ಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಮಾಡಬಾರದೆಂದು ಅವನು ಬಹಳ ದಕ್ಷತೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟಿದ್ದನು. ಅವನು ಯಾವತ್ತು ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ನ್ಯಾಯವು ದೊರಕಬೇಕೆಂದು ಯಾವಾಗಲೂ ಲವಲವಿಕೆಯುಳ್ಳವನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನು ತನ್ನ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ತನ್ನ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದಾಗ ಬರಲಿಕ್ಕೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ದುಃಖಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೂ ತುಂಬಾ ಅನುಕೂಲತೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದನು. ಸಾರಾಂಶ—ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳು ತಮ್ಮ

ಹೊಟ್ಟೆಯಿಂದ ಹೊಟ್ಟೆದ ಒಬ್ಬನೇ ಒಬ್ಬ ಮಗನಿಗೆ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನೂ ಪ್ರೀತಿ
ಯನ್ನೂ ಮಾಡುವಂತೆ ಶ್ರೀಯಾಳರಾಜನು ತನ್ನ ಯಾವತ್ತು ವ್ರಜಿಗಳಿಗೆ
ಪ್ರೀತಿಯನ್ನೂ ಆರೈಕೆಯನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ತನ್ನ ರಾಜ್ಯಕಾರ
ಭಾರವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ತನಗೆ ಉಳಿದ ಯಾವತ್ತು ವೇಳೆಯನ್ನು ಪರಮೇ
ಶ್ವರನ ಭಜನೆಯಲ್ಲಿ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ಮಹಾ ಶಿವಭಕ್ತನಿದ್ದನು.
ಅವನು ನಿತ್ಯ ಪ್ರಾತಃಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಹರ ರಾತ್ರಿಯು ಇರುವಾಗ್ಗೆ ಎದ್ದು
ಪ್ರಾತರ್ವಿಧಿಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು, ಸ್ನಾನವನ್ನು ಮಾಡಿ ಷೋಡಶೋಪ
ಚಾರದಿಂದ ಶಿವವೂಜಿಯನ್ನು ಮಾಡಿ, ವೂಜಿಯು ಮುಗಿದ ನಂತರ ವ್ಯಾಯಾ
ಮವನ್ನು ಮಾಡಿ, ಅಲ್ಪಾಹಾರವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ಯಾವತ್ತು ನಿತ್ಯ
ಕರ್ಮಗಳು ಮುಗಿದ ತರುವಾಯ ಅವನು ತನ್ನ ರಾಜ್ಯಕಾರಭಾರವನ್ನು ಮಾಡು
ತ್ತಿದ್ದನು. ಪ್ರದೋಷ ಕಾಲದಲ್ಲಿ (ಸಾಯಂಕಾಲದಲ್ಲಿ) ಅವನು ಪುನಃ
ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಶಿವವೂಜಿಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ತಾನು ಯಾವ
ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಶಿವನ ಚರಣದ ಧ್ಯಾನವನ್ನು ಒಂದು ಕ್ಷಣ
ಹೊತ್ತು ಸಹ ಮಾಡದೆ ಇರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ.

ಐಶ್ವರ್ಯವು ಮತ್ತು ಅಧಿಕಾರವು ಇದ್ದ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ
ಬಹುಶಃ ಬುದ್ಧಿ ಭ್ರಂಶವಾಗಿ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಅವನನ್ನು ಯಾ
ವಾಗಲು ದುರ್ವ್ಯಸನದ ಕಡೆಗೆ ಅಥವಾ ಪಾಪಕೃತ್ಯದ ಕಡೆಗೆ
ಎಳೆಸುವದು. ಅವನ ಕಣ್ಣಿನ ಮೇಲೆ ಸೊಕ್ಕಿನ ಪರೆಯು ಬರು
ವದು. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ತನ್ನಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲೆಂದು
ಅವನಿಗೆ ತೋರಲಿಕ್ಕೆ ಹತ್ತುವದು. “ಸಂಕಟ ಬಂದಾಗ ವೆಂಕ
ಟರಮಣ” ಎಂಬಂತೆ ದಾರಿದ್ರ್ಯವು ಅಥವಾ ದುಃಖವು ಬಂದಾಗ್ಗೆ
ಮನುಷ್ಯನು ಕ್ಷಣ ಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಪರಮೇಶ್ವರನ ಹೆಸರು ತೆಗೆದುಕೊ

ಳ್ಳುವನು. ಆದರೆ ಆ ದುಃಖವು ಅಥವಾ ದಾರಿದ್ರ್ಯವು ನಿವಾರಣೆ
ವಾದ ಕೂಡಲೆ ಅವನಿಗೆ ಪರಮೇಶ್ವರನ ಸ್ಮರಣವು ಸಹ ಉಳಿ
ಯುವದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಸಾಧು ಸಜ್ಜನರು ಐಶ್ವರ್ಯವ
ನ್ನೂ ಅಧಿಕಾರವನ್ನೂ ಧಿಕ್ಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಧಿಕಾರ ಮತ್ತು ಐಶ್ವ
ರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಉನ್ನತ್ತ ಗುಣವು ಇರುವದರಿಂದ ಇವುಗಳು
ಇದ್ದಾಗ್ಯೂ ಯಾವನಲ್ಲಿ ಉನ್ನತ್ತತನವು ಬರುವದಿಲ್ಲವೋ ಅಂಥ
ವನೇ ಧನ್ಯನು! ಅಂಥವನೇ ಪೂಜ್ಯನು!

ಇಂಥ ಧನ್ಯ ಮತ್ತು ಪೂಜ್ಯರಾದ ಮನುಷ್ಯರೊಳಗೆ ಶ್ರೀಯಾಳರಾಜನ
ಸಮಾವೇಶವಿರುವದು. ಈ ಪ್ರಕಾರ ಪರಮೇಶ್ವರನ ಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ತಲ್ಲೀನರಾಗಿ
ರುವವರಲ್ಲಿ ಯಾವತ್ತು ಸದ್ಗುಣಗಳು ವಾಸವಾಗಿರುವದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಿರು
ವಂತೆ ಶ್ರೀಯಾಳರಾಜನಲ್ಲಿ ಯಾವತ್ತು ಸದ್ಗುಣಗಳು ವಾಸವಾಗಿದ್ದವು. ಯಾ
ವತ್ತು ಪ್ರಾಣಿಮಾತ್ರರ ಬಗ್ಗೆ ಅವನಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ದಯವು ಇತ್ತು. ಅವನು
ತನ್ನ ಜೀವದಂತೆಯೇ ಎರಡನೆಯವರ ಜೀವವೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಯಾರಿ
ಗೂ ತನ್ನಿಂದ ಕಿಂಚಿತ್ತಾದರೂ ದುಃಖವಾಗಬಾರದೆಂದು ಬಹಳ ದಕ್ಷತೆ
ಯಿಂದ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಯಾವನಾದರೂ ದುಃಖಪೀಡಿತ ಮನುಷ್ಯನು
ಅವನನ್ನು ಕಾಣಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ಅವನ ಜೀವವು ಬಹಳ ತಳಮಳಿಸಿ ಹೋಗು
ತ್ತಿತ್ತು. ದುಃಖಪೀಡಿತರ ದುಃಖವನ್ನು ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ
ಅವನು ಯಾವಾಗಲೂ ತತ್ಪರನಿರುತ್ತಿದ್ದನು. ಪರದುಃಖ ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡುವ
ದರಿಂದ ತನಗೆ ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟವಾದಾಗ್ಯೂ ಅವನು ಅದರ ಕಡೆಗೆ ಏನೂ ವಿಚಾರ
ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಜನರ ಸೌಖ್ಯದ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯ ಕೊಡುವದರಿಂದಲೇ ಅವ
ನಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಸಮಾಧಾನವು ಮತ್ತು ಸಂತೋಷವು ಉಂಟಾಗುತ್ತಿದ್ದವು.
ಅವನಲ್ಲಿ ದಯಾಳುತನವು ಇದ್ದಂತೆಯೇ ಕ್ಷಮೆ, ಶಾಂತಿ, ಧೈರ್ಯ, ಔದಾರ್ಯ

ಮುಂತಾದ ಸದ್ಗುಣಗಳು ಇದ್ದವು. ಎರಡನೆಯವರು ತನಗೆ ಎಷ್ಟು ಅಪರಾಧವನ್ನು ಮಾಡಿದಾಗ್ಯೂ ಅವನು ಅಂಥವರ ಮೇಲೆ ಸೇಡು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಬಗ್ಗೆ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಎಂದೂ ವಿಚಾರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಸುಖವು ಬಂದಾಗ ಸೊಕ್ಕಿನಿಂದ ಉಬ್ಬಿ ಹೋಗಿ ದುಃಖವು ಬಂದಾಗ ಕಸವಿಸಿ ಮಾಡಿ ಅಳುತ್ತ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನುಷ್ಯರ ಗುಣವಿರುವದು. ಆದರೆ ಪರಮೇಶ್ವರನ ಭಕ್ತರು ಸುಖ ದುಃಖಗಳನ್ನೂ ಲಾಭ ಹಾನಿಗಳನ್ನೂ ಸಮನಾಗಿಯೇ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಎರಡೂ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿಯಿಂದಲೇ ಆಚರಣ ಮಾಡುವರು. ಅವರು ತನಗೆ ದುಃಖವು ಬಂದಾಗ್ಗೆ ಎಳ್ಳಷ್ಟಾದರೂ ಎದೆಗುಂದದೆ ಧೈರ್ಯದಿಂದಲೇ ಆ ದುಃಖವನ್ನು ನಿವಾರಣ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುವರು. ಬೇಕಾದವರು ಬೇಕಾದುದನ್ನು ಬೇಡಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ್ಯೂ ಶ್ರೀಯಾಳನು ಅವರನ್ನು ಎಂದೂ ರಿಕ್ತ ಹಸ್ತದಿಂದ ತಿರುಗಿ ಕಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಪ್ರವಾಸಿಗರಿಗಾಗಿಯೂ ಯಾತ್ರಸ್ಥರಿಗಾಗಿಯೂ ಅವನು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಅನ್ನಭತ್ತಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಆರವಟೆಗೆಗಳನ್ನು ಇಡಿಸಿದ್ದನು. ಯಾಚಕರಿಗೆ 'ಇಲ್ಲ' ವೆಂದು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟು ಅವರನ್ನು ವಿನ್ಮುಖರಾಗಿ ಮಾಡಿ ಕಳುಹಿಸುವದು ಎಷ್ಟು ಪಾಪವೋ ಅಷ್ಟೇ ಕಾರಣವಿಲ್ಲದೆ ಯಾಚನೆ ಮಾಡುವದು ಅಥವಾ ಎರಡನೆಯವರಲ್ಲಿ ಬಾಯಿ ತೆಗೆದು ಬೇಡುವದು ಪಾಪವೆಂದು ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಶ್ರೀಯಾಳರಾಜನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡುವದು ಜೀವನದ ಒಂದು ಉದ್ಯೋಗವು ಅಥವಾ ವೃತ್ತಿಯು ಆಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಕುಂಟರು, ಕುರುಡರು, ಮೂಕರು, ಅನಾಥರು, ಅವಯವಹೀನರು, ನಿರ್ಬಲರು ಅಥವಾ ಸಂಕಟದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದವರು ಮಾತ್ರ ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಾಚನೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಂಥ ಜನರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವದು ಯಾವಾಗಲೂ ವುಣ್ಯ ಪ್ರದವೇ ಆಗಿರುವದು. ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರವಾಸಿಗರಿಗೂ ಯಾತ್ರಸ್ಥರಿಗೂ ಮಾ

ಗ೯ದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಪ್ರಯಾಸವು ತಟ್ಟುತ್ತಿತ್ತು. ಆದುದರಿಂದ ಅಂಥವರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದು ಬಹಳ ಪುಣ್ಯವೆಂದು ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದರ ಮರ್ಮವು ಇದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಗಾಯನದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಗಾಯನ ವಾದನ ಮಾಡುವವರು ಒಂದೇ ಸ್ವರದಿಂದ ಮತ್ತು ಒಂದೇ ತಾಳಗತ್ತಿನಿಂದ ಮಾಡಿದರೆ ಅದರಿಂದ ಹೇಗೆ ಕರ್ಣಾನಂದವಾಗುವದೋ ಹಾಗೆ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಪತಿಪತ್ನಿಯರ ಮನಸ್ಸು ಧರ್ಮದ ಕಡೆಗೆ ಮತ್ತು ಪರೋಪಕಾರದ ಕಡೆಗೆ ಒಂದೇಸವನಾಗಿ ಇದ್ದರೆ ಅವರ ಕಡೆಯಿಂದ ಗೃಹಸ್ಥಾಶ್ರಮದ ಕೆಲಸಗಳು ಉತ್ತಮವಾಗಿ ಜರಗುವವು. ಪತಿಪತ್ನಿಯರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ಯಾರಾದರೂ ಹ್ವುದ್ರ ಮನಸ್ಸಿನವರು ಅಂದರೆ ಪರಹಿತದ ಕಡೆಗೆ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನಿಡದೆ ಕೇವಲ ಸ್ವಾರ್ಥದ ಕಡೆಗೆ ನೋಡುವವರು ಇದ್ದರೆ ಅಂಥ ಪತಿಪತ್ನಿಯರ ಕಡೆಯಿಂದ ಸಾಕಷ್ಟು ಧರ್ಮಕಾರ್ಯವು ಅಥವಾ ಪುಣ್ಯಕಾರ್ಯವು ಲಭಿಸುವದಿಲ್ಲ. ಒಂದೇ ತರದ ಧಾರ್ಮಿಕ ಭಾವನೆಯುಳ್ಳ ಪತಿಪತ್ನಿಯರ ಜೋಡಿಯು ಕೂಡಬೇಕಾದರೆ ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದ ಪುಣ್ಯವು ಇರಬೇಕಾಗುವದು. ಇಂಥ ಪುಣ್ಯವು ಇದ್ದುದರಿಂದಲೇ ಶ್ರೀಯಾಳರಾಜನ ಪತ್ನಿಯಾದ ಚಾಂಗುಣಿಯು ಅವನಂತೆಯೇ ಬಹಳ ಧಾರ್ಮಿಕಳೂ ಈಶ್ವರ ಭಕ್ತಳೂ ಆಗಿದ್ದಳು. ಆದುದರಿಂದ ಈ ಗಂಡ ಹೆಂಡರಿಬ್ಬರು ಪರೋಪಕಾರದ ಅಥವಾ ಧರ್ಮದ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ತಮ್ಮ ಕೈಯನ್ನು ಮುಂದೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಚಾಂಗುಣಿಯು ತನ್ನ ಕೈಯನ್ನು ಶ್ರೀಯಾಳರಾಜನಕಿಂತಲು ಒಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂದೆಯೇ ಮಾಡಿರುತ್ತಿದ್ದಳೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಏನೂ ತಪ್ಪಾಗದು.

ಈ ಇಬ್ಬರಿಗೆ ಚಿಲ್ಲಾಳನೆಂಬ ಒಬ್ಬನೇ ಮಗನು ಇರುತ್ತಿದ್ದನು. 'ಭೂಮಿಯಂತೆ ಸಸಿಯು ಅಥವಾ ಬೀಜದಂತೆ ಅಂಕುರವು'

ಎಂಬ ನಾಣ್ಯದಿಯು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ. ಈ ಚಿಲ್ಲಾಳ ಬಾಲಕನು ತನ್ನ ಪುಣ್ಯಶೀಲರಾದ ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳಂತೆಯೇ ಸದಾಚರಣಿಯೂ, ವಾಪಭೀರುವೂ, ಈಶ್ವರಭಕ್ತನೂ, ಬಹು ಉದಾರನೂ, ತನ್ನ ಮನೆತನಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ತನ್ನ ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳಿಗೆ ಬಹಳ ಭೂಷಣಪ್ರಾಯನೂ ಇದ್ದನು. ಅವನು ಅಕ್ಷರಶಃ ಕುಲದೀಪಕನೇ ಆಗಿದ್ದನು. ಆದುದರಿಂದ ಶ್ರೀಯಾಳ, ಚಾಂಗುಣಿ ಮತ್ತು ಚಿಲ್ಲಾಳ ಈ ಮೂರೂ ಜನರ ಸಂಗಮವು ಪುಣ್ಯಪ್ರದವಾದ ಶ್ರೀವೇಣೀ ಸಂಗಮವೇ ಆಗಿತ್ತೆಂದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲ.

೨. ಶ್ರೀ ಶಂಕರನೂ ನಾರದನೂ.

ಒಂದಾನೊಂದು ದಿವಸ ಶ್ರೀ ಶಂಕರನು ಪಾರ್ವತೀ ಸಮೇತನಾಗಿ ಕೈಲಾಸದಲ್ಲಿ ಸ್ವಸ್ಥವಾಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಾಗ್ಗೆ ನಾರದಮುನಿಯು ಸಂಚರಿಸುತ್ತ, ಸಂಚರಿಸುತ್ತ, ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ವೀಣೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, ಅದನ್ನು ಬಾರಿಸುತ್ತಲೂ, ಬಾಯಿಂದ ಹರಿಭಜನವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಲೂ, ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದನು. ನಾರದನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದ ಕೂಡಲೆ ಶ್ರೀ ಶಂಕರನು ಅವನಿಗೆ ಆದರಮಾಡಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆಗ ಉಭಯತರು ತಮ್ಮ ಕುಶಲ ವರ್ತಮಾನಗಳನ್ನು ಮಾತಾಡಿದನಂತರ ಅಲ್ಲಿಯ ಇಲ್ಲಿಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಡುತ್ತಿರುವಾಗ್ಗೆ ನಾರದನು ಶ್ರೀ ಶಂಕರನ ಮುಂದೆ ಶ್ರೀಯಾಳರಾಜನ ಸ್ತುತಿಯನ್ನು ಬಹಳವಾಗಿ ಮಾಡಿದನು. ನಾರದನು ಅಂದದ್ದೇನೆಂದರೆ:—“ಎಲೈ ಕೈಲಾಸನಾಥಾ! ಗಂಗಾಧರಾ! ಪಿನಾಕಪಾಣೀ! ಭಕ್ತವತ್ಸಲಾ! ನಾನು ತ್ರಿಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರಮಾಡಿ ನಿನ್ನ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಭಕ್ತರನ್ನು ನೋಡಿದೆನು. ಆದರೆ ಶ್ರೀಯಾಳನಂಥ ನಿನ್ನ ಭಕ್ತನನ್ನು ನಾನು ಎಲ್ಲಿಯೂ ನೋಡಲಿಲ್ಲ. ಅವನಲ್ಲಿಯ

ಧೈರ್ಯ, ಔದಾರ್ಯ, ಗಾಂಭೀರ್ಯ, ದಯಾ, ಕ್ಷಮಾ, ಶಾಂತಿ ಈ ಸದ್ಗುಣಗಳು ಅದ್ವಿತೀಯವಿರುವವು. ಅವನಿಗೆ ಸರಿಯಾದವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಅವನು ಇವತ್ತಿಗೆ ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಅನ್ಯಭಕ್ತಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟಿರುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವದೇ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು, ಜಂಗಮರು, ಅತಿಥಿಗಳು, ಅಭ್ಯಾಗತರು ಹೋದಾಗ್ಯೂ ಅವನು ಅವರಿಗೆ ಇಚ್ಛಾಭೋಜನವನ್ನು ಮಾಡಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅತಿಥಿಗಳು ಭೋಜನಕ್ಕೆ ಕುಳಿತಾಗ್ಗೆ ಅವರು ಬೇಡಿದ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ವಿಶ್ವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿ ಅವರಿಗೆ ತಂದು ಬಡಿಸಿ ಅವರ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಪೂರೈಸುವದು ಅವನ ವ್ರತವಿರುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಅತ್ಯಂತ ಧಾರ್ಮಿಕನಾದ ನಿಮ್ಮೀ ಭಕ್ತನು ಊರ್ವಿತಲದ ಮೇಲೆ ಇರುತ್ತಿರಲು ಅವನನ್ನು ನೀವು ಇನ್ನೂ ವರೆಗೆ ಜನ್ಮ ಮರಣಗಳ ಚಕ್ರದಿಂದ ಬಡಿಸಿ ನಿಮ್ಮ ಪಾದದ ಹತ್ತರ ತಂದುಕೊಳ್ಳದೆ ಇರುವದು ಬಹಳ ಅಶ್ಚರ್ಯದ ಸಂಗತಿಯಿದೆ.!” ಇದಕ್ಕೆ ಶ್ರೀ ಶಂಕರನು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟದ್ದೇನೆಂದರೆ:—“ ಎಲೈ ನಾರದಮುನಿಯೇ! ನೀನು ಹೇಳುವದೆಲ್ಲ ನಿಜವಿರುವದು. ಆದರೆ ಅವನು ಎಂಥ ಕಠಿಣ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿಯೂ ತನ್ನ ಸದಾಚರಣದಿಂದ ಭ್ರಷ್ಟನಾಗುವದಿಲ್ಲೆಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಅವನ ಸತ್ವಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ನಾನು ಮಾಡತಕ್ಕವನಿದ್ದೇನೆ. ಆ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಅವನು ತೇರ್ಗಡೆಯಾದನೆಂದರೆ ನಾನು ಅವನನ್ನು ಈ ಲೋಕಕ್ಕೆ ತರುವೆನು. ವರಿಹಚ್ಚಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸದೆ ಯಾರ ಮೇಲೂ ಕೃಪೆಯನ್ನು ಮಾಡುವದು ಸರಿಯಾದುದಲ್ಲ. ಪರೀಕ್ಷೆಯ ಪ್ರಸಂಗವು ಬರುವತನಕ ಸನ್ಮಾರ್ಗದಿಂದ ನಡೆಯುವವರು ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಸಿಗುವರು. ಆದರೆ ಅಂಥ ಪ್ರಸಂಗವು ಬಂದಕೂಡಲೆ ತಮ್ಮ ತೀಲವನ್ನು ಭ್ರಷ್ಟ ಮಾಡದೆ ಇರುವವರು ಬಹಳ ವಿರಲ. ಲಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ಅಂಥವರು ಸಿಗುವರು. ಮೋಹದಲ್ಲಿ ತಿಲ್ಲುವ ಪರಿಯಂತರ ತಮ್ಮ ಬಾಯಿಂದ ಧರ್ಮದ ಮತ್ತು ನೀತಿಯ ಜೊಳ್ಳು ಕೊಚ್ಚುವವರು ಅನೇಕರು ಇರುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರಸಂ

ಗವು ಬಂದಾಗ್ಗೆ ವಜ್ರವು ಯಾವದು ಮತ್ತು ಕಾಜು ಯಾವದು ಎಂಬುವದರ ಪರೀಕ್ಷೆಯು ಆಗುತ್ತದೆ. ಪರೀಕ್ಷೆಯ ಹೊರತು ಯಾವತ್ತು ವ್ಯರ್ಥವಿರುತ್ತದೆ. ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಮಾಡುವವರು ಕೇವಲ ನಿರ್ದಯಿಗಳೆಂದು ಅನ್ಯರಿಗೆ ಭಾಸವಾಗುವದು. ಆದರೆ ಒಮ್ಮೆ ಇಂಥ ಸತ್ವಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ತೇರ್ಗಡೆಯಾದರೆ ಅವರಿಗೆ ಅಕ್ಷಯ್ಯ ಸುಖವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವದು. ಪರೀಕ್ಷೆಯ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಅವರು ಅನುಭೋಗಿಸಬೇಕಾಗುವ ಯಾತನೆಗಳು ಅವರಿಗೆ ಆಮೇಲೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವ ಅಕ್ಷಯ್ಯ ಸುಖದ ಮುಂದೆ ಏನೂ ಅಲ್ಲ. ಅಗ್ನಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕದೆ ಚಿನ್ನದ ನಿಜಸ್ವರೂಪವು ಗೊತ್ತಾಗುವದಿಲ್ಲ. ಏಕೆ ನಾರದಾ? ಈ ನನ್ನ ಮಾತಿನ ಸತ್ಯತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ನಿನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇನದೆ?”

ಆಮೇಲೆ ನಾರದನು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟದ್ದೇನೆಂದರೆ:—“ಭೋ ಪಾರ್ವತಿರಮಣಾ! ಕೈಲಾಸನಾಥಾ! ನೀನು ಹೇಳಿದ್ದು ಅಕ್ಷರಶಃ ನಿಜವು. ನೀನು ಹೇಳಿದ ಪ್ರಕಾರ ಮೃತ್ಯುಲೋಕದಲ್ಲಿ ಬಾಯಿಂದ ಧರ್ಮದ ಮತ್ತು ನೀತಿಯ ನುಡಿಗಳನ್ನು ವೆಗ್ಗಲವಾಗಿ ನುಡಿದು ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದಾಗ್ಗೆ ಆ ನುಡಿಗಳಿಗೆ ವಿಸಂಗತವಾಗಿ ನಡೆಯುವವರು ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಶ್ರೀಯಾಳನಿಗೆ ಇಂಥ ದೋಷಾರೋಪಣವನ್ನು ಮಾಡುವದು ಶುದ್ಧ ಪಾಪವದೆ. ಶ್ರೀಯಾಳನು ನಿಮ್ಮ ಸತ್ವಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಜಯಶೀಲನಾಗುವನೆಂದು ನನಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ವಿಶ್ವಾಸವುಂಟು.”

ಆ ಮೇಲೆ ಶ್ರೀ ಶಂಕರನು ನಾರದನಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆಂದರೆ:—“ನಾರದ ಮುನಿಯೇ! ನೀನು ವರ್ಣಿಸಿದಂತೆ ಆ ನನ್ನ ಭಕ್ತನಾದ ಶ್ರೀಯಾಳರಾಜನು ಇರುವದೇ ಆದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಪರಮಸಂತೋಷವಾಗುವದು. ನನ್ನ ಭಕ್ತರಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಪುಣ್ಯಶ್ಲೋಕರು ಎಷ್ಟು ಮಂದಿ ಹೊರಡುವರೋ ಅಷ್ಟು ನನಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಅಭಿಮಾನದ ಮತ್ತು ಆನಂದದ ಸಂಗತಿಯು ಇರುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ

ನಾನು ಇನ್ನು ವಿಲಂಬ ಮಾಡದೆ ನನ್ನ ವೇಷಾಂತರವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಆ ಶ್ರೀಯಾಳರಾಜನ ಸತ್ವಪರೀಕ್ಷೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಹೊರಟು ಹೋಗುವೆನು. ”

ಈ ಪ್ರಕಾರ ಭಾಷಣವಾದ ನಂತರ ನಾರದನು ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಇತರ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಿ ಶ್ರೀ ಶಂಕರನ ಅಪ್ಪಣೆಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಕೈಲಾಸ ದಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋದನು.

೩. ಸತ್ವಪರೀಕ್ಷೆಯು.

ಆ ಬಳಿಕ ಶ್ರೀ ಶಂಕರನು ಒಬ್ಬ ವೃದ್ಧ ಮತ್ತು ಅಶಕ್ತ ವಿಪ್ರನ ವೇಷ ವನ್ನು ಧರಿಸಿ ಬಡಗಿಯನ್ನು ಊರುತ್ತ ಊರುತ್ತ ಬಹಳ ಕಷ್ಟದಿಂದ ಶ್ರೀಯಾಳರಾಜನ ಬಾಗಿಲಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಅಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಯಾಳರಾಜನು ಆ ವಿಪ್ರನನ್ನು ಬಹಳ ಆದರಸತ್ಕಾರದಿಂದ ಒಳಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಯೋಗ್ಯ ಸ್ಥಳದ ಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ಆ ವಿಪ್ರನು ಕೆಲವು ಹೊತ್ತು ವಿಶ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡನಂತರ ಶ್ರೀಯಾಳನು ಆ ಅತಿಥಿಯ ಮುಂದೆ ತನ್ನ ಎರಡೂ ಕೈ ಜೋಡಿಸಿ ವಿನಯದಿಂದ—“ ಸ್ವಾಮಿನ್, ತಮ್ಮ ಅಪೇಕ್ಷೆಯು ಏನಿರುತ್ತದೆ? ” ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಅವನು—“ ರಾಜನೇ! ನಾನು ಬಹಳ ದಿವಸಗಳಾರಭ್ಯ ಉಪವಾಸದಿಂದ ಬಳಲುತ್ತೇನೆ. ನನಗೆ ಇಚ್ಛಾಭೋಜನವನ್ನು ಮಾಡಿಸು. ನಾನು ನಿನ್ನ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಬಹಳ ಆಶಾತುರನಾಗಿ ಬಂದಿರುತ್ತೇನೆ ” ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಆಗ ರಾಜನು—“ ಸ್ವಾಮಿನ್! ಯಾವ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ಅಪೇಕ್ಷೆಯುಂಟೆಂಬುದನ್ನು ದಯಮಾಡಿ ನನಗೆ ತಿಳಿಸಬೇಕು. ತಮ್ಮ ಅಪೇಕ್ಷೆಯನ್ನು ಪೂರೈಸಲಿಕ್ಕೆ ಈ ದೀನ ಕಿಂಕರನು ಒಂದೇ ಕಾಲಿನ ಮೇಲೆ ಸಿದ್ಧನಿರುತ್ತಾನೆ ” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಆ ಆತಿಥಿಯು—“ರಾಜನೇ! ನಿನ್ನ ನಮ್ರತೆಯನ್ನೂ ಆದರಸತ್ಕಾರವನ್ನೂ ನೋಡಿ ನನಗೆ ಬಹಳ ಸಮಾಧಾನವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನನ್ನ ಅಪೇಕ್ಷೆಯು ಏನುಂಟೆಂಬುದನ್ನು ಕೇಳಿಕೋ. ನನಗೆ ನರಮಾಂಸವನ್ನು ಭುಂಜಿಸಬೇಕೆಂಬ ಅಪೇಕ್ಷೆಯುಂಟಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಆ ನರಮಾಂಸವು ಕಳ್ಳ, ಚಾಂಡಾಲ ಅಥವಾ ವಾಸಿಷ್ಠ ಮನುಷ್ಯನದು ಇರಬಾರದು; ಅಥವಾ ಕ್ರಯಕೊಟ್ಟು ತಂದ ಮಾಂಸವಾದರೂ ಇರಬಾರದು” ಎಂದು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟನು. ಆ ಬಳಿಕ ರಾಜನು—“ಸ್ವಾಮಿನ್! ತಾವು ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಏನೂ ಸಂಕೋಚವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಾರದು. ತಮ್ಮ ಅಪೇಕ್ಷೆಯು ಬೇಕಾದದ್ದು ಇದ್ದಾಗ್ಯೂ ಅದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಸಬೇಕು. ನಾನು ತಮ್ಮ ಮನೋರಥವನ್ನು ಪೂರ್ಣ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧನಿರುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಶ್ರೀ ಶಂಕರನು ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಸನ್ನತೆಯಿಂದ—“ರಾಜನೇ! ನೀನು ನನ್ನ ಮನೋರಥವನ್ನು ಪೂರೈಸಲಿಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧನಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನ ಮಾಯಾಮಮತೆಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು ನಿನ್ನ ಪುತ್ರನಾದ ಚಿಲ್ಲಾಳನ ಮಾಂಸವನ್ನು ಕುದಿಸಿ ತಂದು ನನಗೆ ಬಡಿಸು. ಆ ಮಾಂಸವನ್ನು ನಿನ್ನ ಪತ್ನಿಯು ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಕೈಯಿಂದಲೇ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿ ಅದನ್ನು ನನಗೆ ಬಡಿಸಬೇಕು. ಈ ಪ್ರಕಾರ ಮಾಡಿದರೆ ಮಾತ್ರ ನಾನು ಭೋಜನ ಮಾಡುವೆನು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನ ಸತ್ಪವವನ್ನು ಹರಣ ಮಾಡಿ ನಾನು ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋಗುವೆನು. ನಾನು ಕ್ಷುಧೆಯಿಂದ ಬಹಳ ಪೀಡಿತನಾಗಿರುವುದರಿಂದ ವಿಲಂಬ ಮಾಡದೆ ನನಗೆ ಭೋಜನ ಮಾಡಿಸಿ ನನ್ನನ್ನು ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇಗೋ ನೋಡು, ಇಲ್ಲಿಂದ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಹೊರಟು ಹೋಗುವೆನು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಶ್ರೀಯಾಳನು ಬಹಳ ವಿಚಾರಸಂಪನ್ನನು ಮತ್ತು ಧೈರ್ಯಶಾಲಿಯು ಇದ್ದಾಗ್ಯೂ ಅವನು ಆ ಆತಿಥಿಯ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಪುತ್ರವೋಹದಿಂದ ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದನು. ಅವ

ನಿಗೆ ಕೆಲವು ಹೊತ್ತು ಏನೂ ಸೂಚಿಸದಂತೆ ಆಯಿತು. ಆದರೆ ಅವನು ಬಹಳ ಸತ್ವತೀಲನು ಮತ್ತು ವಿಚಾರ ಸಂಪನ್ನನು ಇದ್ದ ಕಾರಣ ತನ್ನ ಯಾವತ್ತು ದುಃಖವನ್ನು ನುಂಗಿಕೊಂಡು—“ಸ್ವಾಮಿನ್! ನನಗೆ ಒಬ್ಬನೇ ಮಗನು ಇರುತ್ತಾನೆ. ನನ್ನ ಮಗನ ಮಾಂಸವೊಂದು ಮಾತ್ರ ಬೇಡಬಾರದು. ನನ್ನ ಸ್ವಂತ ದೇಹದ ಮಾಂಸವನ್ನು ನಾನು ತಮಗೆ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಅರ್ಪಣ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಅದನ್ನು ತಾವು ಸ್ವೀಕಾರ ಮಾಡಬೇಕು” ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು. ಅದಕ್ಕೆ ಆ ಅತಿಥಿಯು—“ರಾಜನೇ! ನಿನ್ನ ಮಾಂಸವು ನನಗೆ ಬೇಡ. ಅದನ್ನು ನಾನು ಕೈಯಿಂದ ಸಹ ಮುಟ್ಟಲಾರೆನು” ಎಂದು ನಿಷ್ಕರವಾಗಿ ನುಡಿದನು. ತ್ರಿಯಾಳನ ಪತ್ನಿಯಾದ ಚಾಂಗುಣಿಯು ಈ ಇಬ್ಬರ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಅಂತಃಪುರದಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದು—“ಸ್ವಾಮಿ, ಅತಿಥಿ ಮಹಾರಾಯರೇ, ತಮ್ಮ ಅಡ್ಡಿಯು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಾನು ನನ್ನ ಸ್ವಂತ ದೇಹವನ್ನು ತಮ್ಮ ಚರಣಕಮಲಗಳಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧಳಿರುತ್ತೇನೆ. ಇದನ್ನು ತಾವು ದಯಮಾಡಿ ಸ್ವೀಕಾರ ಮಾಡಬೇಕು. ಅಂದರೆ ನನ್ನ ಮಾತಾಪಿತೃಗಳ ಮತ್ತು ನನ್ನ ಪತಿಯ ಕುಲೋದ್ಧಾರವನ್ನು ಮಾಡಿದಂತಾಗುವದು” ಎಂದು ಬಹಳ ವಿನಯವೂರ್ವಕವಾಗಿ ಬೇಡಿಕೊಂಡಳು. ಈ ಅವಳ ನಮ್ರವೂರ್ವಕವಾದ ಭಾಷಣವನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಅತಿಥಿಯು ಅಂದದ್ದೇನಂದರೆ—

“ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಗಂಡಹೆಂಡರು ಬಹಳ ಉದಾರರೂ ಪರೋಪಕಾರಿಗಳೂ ಇರುತ್ತೀರಿ. ನಿಮ್ಮಂಥವರ ಮಾಂಸವನ್ನು ನಾನು ಭಕ್ಷಣ ಮಾಡುವದು ಸರಿಯಾದುದಲ್ಲ. ನೀವುಭಯತರು ಇರದಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟೋ ಅನ್ನಭತ್ತಗಳು ಇಲ್ಲದಂತಾಗುವವು. ಇದರಿಂದ ಸಾವಿರಾರು ದೀನ ಮತ್ತು ಅನಾಥ ಜನರ ಶಾಪವು ನನಗೆ ಬಡೆದುಕೊಂಡೀತು. ಆದುದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಐದು ವರ್ಷದ ಬಾಲಕನಾದ ಚಿಲಿಯಾಳನ ಮಾಂಸದ ಭೋಜನವನ್ನು ನನಗೆ ಮಾಡಿಸಿರಿ. ನನಗೆ

ఎరడనేద్దు ఏనూ బేకాగిల్ల.” ఈ ప్రకారం ఆ అతిథియు మాతాడుత్తి
 రువష్టరల్లి చిలియాళను అల్లిగే ఒందు ఆ అతిథి మహారాయనిగే నమ
 స్కారమాడి అవన అపేక్షేయన్ను కేళికొండ కూడలే అవను ప్రేమ
 దింద తన్న తందేతాయిగళ క్షేయన్ను హిడిదు—“ పితనే! మాతేయే!
 ఇదరింద నీవేకే ఇష్టు విజారదల్లి బిద్దిరువిరి? అతిథి మహారాయన
 అపేక్షేయన్ను కివియింద కేళి ననగేష్టు అనందవాగిరుత్తదేందు
 హేళలి? నన్న మాతాపితృగళ మత్తు నన్న కులద సత్వవన్ను కావాడు
 వదక్కాగి నన్న దేహద ఊపయోగవాగువదక్కింత ననగే హేచ్చిన కర్త
 వ్యవ ఇన్నావదు ఇరుత్తదే? ఇదరింద నానేష్టు ధన్యనాగువేను? ఆదు
 దరింద నీవేష్టు మాత్రక్కొ అనుమాన మాడదే నన్న మాంసవన్ను
 ఈ అతిథిగే సమర్పిసిరి. అందరే క్షేలాసనాథను సంతృప్తనాగువను.
 నీవు యత్కింతాదరూ బేదపడబేడిరి” ಎಂದು అవరిగే హేళిదను.
 ఈ రీతియింద ఆ సద్గుణియాద చిల్లాళను మాతాడువదన్ను కేళి
 ఆ అతిథి వేషధారియాద శ్రీ శంకరనిగే అత్యానందవాయితు. అదరే
 అవను అదన్ను హేరగే ఏనూ తోరిసిగోడదే శ్రీయాళనిగూ జాంగు
 ణిగూ హేళిద్దేనందరే:—“ ఈ అర్భకను నన్న ఇచ్చేయన్ను తృప్త
 పడిసలిక్కి సిద్ధనిరువాగ నీవేకే వ్యర్థవాగి అడ్డబరుత్తిరి? నీవు
 విలంబ మాడదే ఈ హుడుగనన్ను కేందు అవన మాంసవన్ను ననగే
 పాక మాడి ననగే భోజన మాడిసిరి. ఇదు నిమ్మ క్షేయింద ఆగ
 దిద్దరే ననగే స్పష్టవాగి ‘నిమ్మింద ఆగువదిల్ల’ ಎಂದು ఊత్తర కేడిరి.
 అందరే నాను ఈగలే నిమ్మ సత్వహరణ మాడి ఇల్లింద హేరబు హేర
 గుత్తేనే” ಎಂದು నిష్కరవాగి హేళిదను.

೪. ಪರೀಕ್ಷೆಯ ಪರಿಸಮಾಪ್ತಿಯು.

ಆ ಅತಿಥಿಯು ಈ ಪ್ರಕಾರ ನಿಷ್ಕರವಾಗಿ ನುಡಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಶ್ರೀಯಾಳನೂ ಅವನ ರಾಣಿಯಾದ ಚಾಂಗುಣಿಯೂ ತಮ್ಮ ಸುಕುಮಾರನಾದ ಚಿಲ್ಲಾಳನ ಮಾಂಸವನ್ನು ತಾವು ಕೊಡದಿದ್ದರೆ ಅವನು ಶಾಂತನಾಗುವದಿಲ್ಲೆಂದು ನೋಡಿ ಅವನ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೊನೆಗೆ ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಚಾಂಗುಣಿಯು ಶ್ರೀಯಾಳರಾಜನ ಅಪ್ಪಣೆಯ ಮೇರೆಗೆ ತನ್ನ ಐದು ವರ್ಷ ಪ್ರಾಯದ ಮಗನಾದ ಚಿಲ್ಲಾಳನನ್ನು ಬಗಲೊಳಗೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂಡು ವಾಕಶಾಲೆಗೆ ಹೋದಳು. ಅಲ್ಲಿ ಚಾಂಗುಣಿಯು ಚಿಲ್ಲಾಳನ ಮುಖದ ಕಡೆಗೆ ಬಾರಿ ಬಾರಿಗೆ ನೋಡಿ ಅವನ ಚುಂಬನವನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು, ಅಷ್ಟರಿಂದ ಸಮಾಧಾನವಾಗದೆ, ವುನಃ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ—

“ನಾನೇ ನನ್ನ ಕೈಯಿಂದ ನನ್ನ ಸುಕುಮಾರನ ಕಂಠವನ್ನು ಛೇದಿಸಿ. ಅವನ ಮಾಂಸವನ್ನು ತೆಗೆದು, ವಾಕವನ್ನು ಸಿದ್ಧಮಾಡಿ, ವಿಪ್ರವರ್ಯನಿಗೆ ನೀಡುವ ಪ್ರಸಂಗವು ಬಂದಿತೇ?” ಎಂದು ಶೋಕ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿ ಬಂದೇಸವನೆ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸಿದಳು. ಆಗ ಚಿಲ್ಲಾಳನು ಅವಳಿಗೆ—“ತಾಯಿ! ನೀನು ಈ ಪ್ರಕಾರ ಶೋಕವನ್ನು ಮಾಡುವದು ಉಚಿತವಲ್ಲ. ಸತ್ವರಕ್ಷಣದಕೆಂತಲು ಈ ಮೃಣಮಯವಾದ ಪುತ್ರನ ದೇಹವು ಹೆಚ್ಚಿನದಲ್ಲ. ನಾನು ನನ್ನ ದೇಹವನ್ನು ಆನಂದದಿಂದ ವಿಪ್ರವರ್ಯನಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿದರೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಶ್ರೀ ಶಂಕರನಿಗೆ ಸಂತೋಷವಾಗುವದು” ಎಂದು ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿದನು. ಚಿಲ್ಲಾಳನ ಈ ಮನೋಹರವಾದ ವೇದಾಂತವಚನ ಶ್ರವಣದಿಂದ ಚಾಂಗುಣಿಯ ದುಃಖವು ದ್ವಿಗುಣಿತವಾಯಿತು. ಅವಳ ಚಿತ್ತವು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ವಿಭ್ರಮವಾಗಿ ಅವಳು ಶೋಕ ಮಾಡಹತ್ತಿದಳು. ಆಗ ಚಿಲ್ಲಾಳನು ತನ್ನ ತಾಯಿಗೆ ವುನಃ—“ಮಾ

తే! నీను సామాన్య జనరంతే ఈ ప్రకార శోక మాడువదన్న బిడు. కర్తవ్యవన్న మరేతు బిట్టు ఈ ప్రకార శోక మాడువదు నిన్నంధ వళిగే శ్లాఘ్యవల్ల. ఈ సమయదల్లి నావు నమ్మ సత్వవన్న రక్షణ మాడికొండరే పరమేశ్వరన కృపయింద నాను ఈ నిన్న పుణ్య గర్భ దల్లి పునః హుట్టి నినగే ముఖవన్న కేడువేను. అదుదరింద నీను ఇన్నమేలే మాయాజాలక్కు ఒకగాగదే తివ్రవాగి నన్న తిరక్కో దవన్న మాడు. నీను హిగే మాడలిక్కు విలంబ మాడిదరే అతిథి మహారాయను నమ్మల్లరమేలే సిట్టాగి నమ్మ సత్వవన్న హరణ మాడి కొండు హేరిగువను” ఎందు అంగలాచి బీడికొండను. ఆగ జాం గుణియు తన్న పుత్రన తేజస్వి నుడిగళన్న కేళి ఎక్కరికేయ మేలే బందు, తన్న మనస్సన్న కల్లినకింతలు కఠిణ మాడి, పుత్రన తిరక్కోద మాడిదళు! ఆ మేలే అవళు పునః మోహదింద తన్న పుత్రన నిర్జీవ ముఖవన్న తనగే నోడలిక్కు ఇట్టుకొండు, లుళిద అవన శరీర వన్న కుదిసి, పాకవన్న సిద్ధ మాడి, అదన్న ఒందు తాటినల్లి బడిసి కొండు తన్న పతియొందిగే అతిథియ ముందే ఒంప్పు ఇట్టు—“స్వా మిన్! తమ్మ ఆజ్ఞియ ప్రకార పుత్ర మాంసవన్న సిద్ధమాడి తందిరు త్తేనే. దయమాడి ఇదన్న స్వీకార మాడబీశు” ఎందు బీడికొం డళు. ఆగ ఆ అతిథియు ఆ తాటిన కడేగే సూక్ష్మవాగి నోడిదంతే మాడి క్రోధావేశదింద—“జాంగుణీ! నీను మహా వంశకళు. ఈ తాటినల్లి నిన్న పుత్రన తిరస్సు కాణలొల్లదు. శరీరద ఎల్ల అవయ వగళల్లి తిరస్సే ముఖ్యవాదదు. అదన్న నీను మోహకర్మాగి ఒట్టిట్టి రువే. అందమేలే ఈ నీచ భోజనవన్న నాను హేగే స్వీకార మా

దలీ?” ఎందను. ఆగ శ్రీయాళరాజును భయభీతనాగి జాంగుణిగే—
 “ప్రియసఖీ! అతిథి మహారాయను నుడిదుదక్కే నిన్ను టుత్తరవేనదే?”
 ఎందు విజారిసలు జాంగుణియు—“రాజనే! నాను పుత్రమోహ
 దింద నన్న పుత్రున ముఖావలూకన మాడలిక్కే అవన తిరకమలవ
 న్ను బచ్చిట్టేద్దు సత్యవదే” ఎందు ఒప్పికేండళు. ఆగ అతిథియు—
 “రాజనే! నిన్ను హేడతియ కవటితనవన్ను నోడిదియా? నాను
 నిమ్మ మనెయిల్లి భోజనవన్ను గ్రహణ మాడలారేను. ఇగో నో
 డు! నిన్న సత్వవన్ను హరణ మాడికేండు ఇల్లింద హోరళిను” ఎందు
 జేళి అల్లింద హోరటు హోగలిక్కే హత్తిదను. ఆగ టుభయతరూ అతి
 థియ వాదక్కే నమస్కరిసి—“స్వామిన్! నమ్మ అపరాధవన్ను క్షమి
 సబీకు. అజ్ఞానదింద అద కేలసవన్ను లక్ష్మ్యదల్లి తేగేదుకొళ్ళబా
 రదు. ఈగలీ ఆ తిరస్సన్ను తందు అదర వాకవన్ను మాడి అదన్ను
 సహ తమ్మ తాటినల్లి బడిసుత్తేవే” ఎందు ఆ అతిథిగే జేళికేండురు.
 ఆగ ఆ అతిథియు పునః తన్ను స్థళద మేల బందు కుళితు జాంగుణిగే—
 “నిను నిన్న మగన తిరస్సన్ను ఇల్లిగే తేగేదుకొండు బందు నన్న సమ
 క్షవే కుట్టబీకు. హాగూ ఆ ప్రకార మాడువాగ్గే కించిత్తాదరూ
 దుఃఖమాడబారదు అథవా కణ్ణీరు టుదురిసబారదు. ఈ ప్రకార
 నిను నడెదరే మాత్ర నాను నిమ్మల్లి భోజనమాడువేను” ఎందు
 జేళిదను. అదరంతే నడెయలిక్కే రాజను సహ జాంగుణిగే అప్పణే
 యన్నిత్తను. కూడలీ అవళు వాకశాలేయోళగే హోగి తాను మో
 హదింద బచ్చిట్టేద్దు తన్ను బాలకన తిరస్సన్ను హోరగే తేగేదుకొండు
 బందు మంగల హాడుగళన్ను హాడుత్త అదన్ను కుట్టే హణ్ణుమాడి

అతిథియ ముందే తందిట్టు అవనిగే—“హే భగవన్! కరుణానిధి యే! దీనోద్ధారనే! తావు ఇదన్న గ్రహణ మాడబీకు” ఎందు ప్రార్థనే మాడిదకు. అగ అతిథియు శ్రీయాళరాజునిగే—“ఎల్మే శ్రీయాళభూపాలనే! నీనూ నిన్న ప్రియ పత్నియూద చాంగుణీయుల నన్న పంగిగే భోజనక్కే కుళితుకొళ్ళబీకు” ఎందు హేళిదను. అగ శ్రీయాళరాజును తన్న ప్రియ పుత్రున మాంసవన్ను హేగే భక్షణ మాడబీకేందు కణ్ణిరు టదురిసలిక్కే హత్తిదను అగ చాంగుణీయు శ్రీయాళరాజునిగే—“ప్రాణనాథరే! ఈగ మనస్సినల్ల ఏనూ తరబూ రదు. నాను ఇద్ద ఒట్ట మగన తిరళ్ళేదవన్ను మాడి నన్న కృపిం దలీ అవన మాంసవన్ను సిద్ధమాడికొండు సహ బందను. ఈగ నావు అతిథి మహారాయన పంగియల్ల కుళితు భోజన మాడలిక్కే సిద్ధరాగద్దరే అతిథి మహారాయను సిట్టిగేద్దు నమ్మ సత్పరణ మాడి హోగువను. నమ్మ హెట్టియ మగనన్ను నావు హెట్టియల్ల హాకికొళ్ళలిక్కే ఏనూ అడ్డియు కాణువదిల్ల. నావు నమ్మ జీవవి రువవరేగే హేగూ నమ్మ సత్పరక్షణ మాడికొళ్ళలిక్కేబీకు” ఎందు హేళిదకు. శ్రీయాళరాజును చాంగుణీయ సమాధానోక్తియన్ను కేళి అతిథియ పంగిగే భోజనక్కే కుళితుకొళ్ళలు సిద్ధనాగి— “స్వామిన్! నావిట్టరూ తమ్మ పంగిగే భోజనక్కే బందేవు” ఎందు హేళి అవన పంగిగే హోగి కుళితరు. ఆ మేలే అతిథియు భోజన మాడలిక్కే ఆరంభ మాడువ ముంజే పునః—“ఎల్మే రాజనే! నీను నిపుత్రికనిరుత్తి. నిపుత్రికర మనేయల్ల అన్నగ్రహణ మాడ బారదేందు శాస్త్రవచనవిరుత్తదే. అదుదరింద నాను నిన్న మనేయల్ల

ಅನ್ನವನ್ನು ಗ್ರಹಣ ಮಾಡಲಾರೆನು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಶ್ರೀಯಾಳ ರಾಜನೂ ಚಾಂಗುಣಿಯೂ ಆ ಅತಿಥಿಗೆ ಕೈಜೋಡಿಸಿ—“ ಸ್ವಾಮಿ! ಈ ಪ್ರಕಾರ ತಾವು ದಯಮಾಡಿ ಮಾಡಬಾರದು. ಇದ್ದ ಒಬ್ಬ ಮಗನನ್ನು ತಮ್ಮ ಗೋಸ್ವರ ವಧ ಮಾಡಿದೆವು. ಈಗ ನಾವು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಮಗನನ್ನು ಎಲ್ಲಿಂದ ತರಬೇಕು? ತಾವು ಇಚ್ಛಾಭೋಜನ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ತೃಪ್ತರಾಗಿ ಹೋದರೆ ಸಾಕು. ನಾವು ನಮ್ಮ ಮಗನನ್ನು ವಧ ಮಾಡಿದ ದುಃಖವನ್ನು ಸಹ ಮರೆತು ಬಿಡುವೆವು. ಈಗ ತಾವು ನಮಗೆ ನಿವೃತ್ತಿಕರೆಂದು ದೋಷವಿಟ್ಟು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಭೋಜನ ಮಾಡದೆ ಹೋದರೆ ಗಾಯಕ್ಕೆ ಒರಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಂತಾಗುವದು. ಹಾಗೆ ತಾವು ದಯಮಾಡಿ ಮಾಡಬಾರದು. ಭೋಜನ ಮಾಡಿಕೊಂಡೇ ಹೋಗಬೇಕು” ಎಂದು ಬಹುಪರಿಯಿಂದ ಬೇಡಿಕೊಂಡರು. ಶ್ರೀಯಾಳರಾಜನ ಮತ್ತು ಚಾಂಗುಣಿಯ ಶೋಕವನ್ನು ನೋಡಿ ಆ ಅತಿಥಿಯ ಮನಸ್ಸು ಕರಗಿ ಹೋಗಿ ಅವನು ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ—“ ನೀವು ಮಹಾ ಸತ್ಪತೀಲರಿರುತ್ತೀರಿ. ನಿಮಗೆ ನಾನು ಪ್ರಸನ್ನನಾಗಿರುತ್ತೇನೆ. ನಿಮ್ಮ ಅಪೇಕ್ಷೆಯು ಏನಿರುತ್ತದೆಂಬುದನ್ನು ನೀವು ಅನುಮಾನ ಮಾಡದೆ ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳಿರಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಅವರಿಬ್ಬರೂ—“ ಸ್ವಾಮಿನ್, ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಬಂದಿರುವ ನಿವೃತ್ತಿಕತನದ ದೋಷವು ಹೋಗಬೇಕು” ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡರು. ಆಗ ಅತಿಥಿಯು ಚಾಂಗುಣಿಗೆ—“ ಎಲೈ ಮಹಾ ಪತಿವ್ರತೆಯಾದ ಚಾಂಗುಣಿಯೇ! ನೀನು ನಿನ್ನ ಮಗನಾದ ಚಿಲ್ಲಾಳನಿಗೆ ನಮ್ಮ ಪಂಗ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಭೋಜನ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಇನ್ನೊಂದು ತಾಟು ಬಡಿಸು. ಮಗನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮಾತಾಪಿತೃಗಳು ಭೋಜನ ಮಾಡುವದು ಉಚಿತವಲ್ಲ” ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಆಗ ಚಾಂಗುಣಿಯು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಕೈಲಾಸನಾಥನಾದ ಶಂಕರನೇ ಅತಿಥಿಯ ವೇಷದಿಂದ ತಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿರುತ್ತಾನೆಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ದೃಢವಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಮತ್ತೊಂದು ತಾಟನ್ನು ಚಿಲ್ಲಾಳನಿಗಾಗಿ ಬಡಿಸಿ, ಅತಿಥಿಯ ಆಜ್ಞೆಯ ಪ್ರಕಾರ—

“ಬಾಳಾ ಚಿಲ್ಲಾಳಾ! ಬಾ” ಎಂದು ದೊಡ್ಡ ಧ್ವನಿಯಿಂದ ಕೂಗಿದಳು. ಆಗ ಚಿಲ್ಲಾಳನು ಓಡಿ ಬಂದು ಆ ಅತಿಥಿಗೂ ತನ್ನ ಮಾತಾಪಿತೃಗಳಿಗೂ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ—“ಹೇ ಪ್ರಿಯ ಮಾತೇ! ನಾನು ನನ್ನ ಹಿರಿಗೆಯವರ ಸಂಗಡ ಆನಂದ ಪೂರಿತನಾಗಿ ಆಡುತ್ತ ನಿಂತಿದ್ದೆನು. ಏನು ಕಾರಣ ಕರೆದೆ? ಹೇಳು. ಈ ಬಾಲಕನು ನಿನ್ನ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ತತ್ಪರನಿರುತ್ತಾನೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಚಾಂಗುಣಿಯು ಅವನನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎತ್ತಿ, ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಮುದ್ದಾಡಿದಳು. ಹಾಗೂ ಉಭಯ ಪತಿಪತ್ನಿಯರು ಆನಂದದಿಂದ ಚಿಲ್ಲಾಳನಿಗೆ—

“ಬಾಳಾ! ನಿನ್ನ ಜನ್ಮವು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಆದಕಾರಣ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಧನ್ಯರಾದೆವು” ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಮುದ್ದು ಕೊಟ್ಟರು. ಆಗ ಆ ಅತಿಥಿಯು ರಾಜಪುತ್ರನಾದ ಚಿಲ್ಲಾಳನನ್ನು ತನ್ನ ಹತ್ತರ ಕರೆದು ತನ್ನ ಅಂಕಪೀಠದಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿ ಶ್ರೀಯಾಳನಿಗೂ ಚಾಂಗುಣಿಗೂ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆಂದರೆ —

“ಹೇ ನೃಪಶ್ರೇಷ್ಠಾ ಶ್ರೀಯಾಳಾ! ಹೇ ಮಹಾಪತಿವ್ರತೇ ಚಾಂಗುಣೇ! ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಸತ್ವಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಮಾಡುವ ಸಲುವಾಗಿ ಈ ಅತಿಥಿರೂಪವನ್ನು ಧಾರಣಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದೆನು. ನೀವು ಉಭಯತರೂ ನನ್ನ ಪರಮಭಕ್ತರು. ನಾನು ಈ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದ ಉತ್ಪತ್ತಿ, ಸ್ಥಿತಿ, ಲಯಗಳಿಗೆ ಕಾರಣನು. ನಾನೇ ತ್ರಿಜಗದಾಧಿಪತಿಯು ನಾನೇ ಸೂರ್ಯಚಂದ್ರರಿಗೆ ಪ್ರಕಾಶಕೊಡುವವನು. ನನ್ನಿಂದಲೇ ನವಗ್ರಹಗಳೂ ನಿಖಿಲ ತಾರೆಗಳೂ ಉತ್ಪನ್ನವಾದವು. ದೇವೇಂದ್ರಾದಿಗಳಿಗೆ ಸ್ವರ್ಗ ಸುಖವು ನನ್ನಿಂದಲೇ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿರುವದು. ನಿಖಿಲ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡವು ಯಾರನ್ನು ಕೊಂಡಾಡುತ್ತದೋ, ಯಾರನ್ನು ವಂದಿಸುತ್ತದೋ ಆ ಮಹಾದೇವನಾದ ಶ್ರೀಶಂಕರನೇ ನಾನು. ಇನ್ನು ವಿಲಂಬವೇಕೆ? ನಾನು ನನ್ನ ನಿಜಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಪ್ರಕಟ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಶುದ್ಧಾಂತಃಕರಣದಿಂದ ಅವಲೋಕನ ಮಾಡಿರಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ತನ್ನ ನಿಜಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಪ್ರಕಟ ಮಾಡಿದನು. ಆಗ ಶ್ರೀಯಾಳರಾಜನೂ ಚಾಂಗು

ಣಿಯೂ ಭಕ್ತಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಶ್ರೀ ಶಂಕರನ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಯಥಾವಿಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಮಾಡಿದರು. ತರುವಾಯ ಶ್ರೀ ಶಂಕರನು ಅವರಿಗೆ—“ನಿಮ್ಮ ಭಕ್ತಿಭಾವಕ್ಕೆ ನಾನು ಬಹಳೇ ಅನಂದಭರಿತನಾಗಿರುತ್ತೇನೆ. ಬೇಕಾದ ವರವನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳಿರಿ” ಎಂದು ಅಪ್ಪಣೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಆಗ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಕೈಮುಗಿದು —“ಹೇ ದೇವಾಧಿದೇವಾ! ನಮಗೆ ತಾವು ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂಬವ ಅಪೇಕ್ಷೆಯ ಹೊರತಾಗಿ ಇನ್ನೊಂದೇನೂ ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕೈಲಾಸದಿಂದ ಶ್ರೀ ಶಂಕರನ ವಿಮಾನವು ಕೆಳಗೆ ಇಳಿದು ಬಂದಿತು. ಆಗ ಶ್ರೀ ಶಂಕರನು ಶ್ರೀಯಾಳನಿಗೂ ಚಾಂಗುಣಿಗೂ ತನ್ನ ವಿಮಾನದಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಹಾಗೂ ಚಿಲ್ಲಾಳನಿಗೆ ಸ್ವಹಸ್ತದಿಂದ ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಅವನ ಮೇಲೆ ಛತ್ರವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಯಾವತ್ತು ರಾಜ್ಯಕಾರಭಾರವನ್ನು ಅವನ ಮಂತ್ರಿವರ್ಯನ ಕಡೆಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಚಿಲ್ಲಾಳನಿಗೆ ಆಶೀರ್ವಾದವನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ಶ್ರೀಯಾಳ ಚಾಂಗುಣಿಯಾದರೂ ತಮ್ಮ ಪುತ್ರನಿಗೆ ಆಶೀರ್ವಾದವನ್ನು ಮಾಡಿ ಶ್ರೀ ಶಂಕರನ ಸಂಗಡ ವಿಮಾನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಹೊರಟು ಹೋದರು. **ಧನ್ಯ! ಧನ್ಯ! ಶ್ರೀಯಾಳ ಚಾಂಗುಣಿಯರೂ ಅವರ ಸುಕುಮಾರನಾದ ಚಿಲ್ಲಾಳನೂ ತಮ್ಮ ಅಮೋಘನಾದ ಈಶ್ವರ ಭಕ್ತಿಯಿಂದಲೂ ಸತ್ವಗುಣದಿಂದಲೂ ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸತ್ಕೀರ್ತಿಯನ್ನೂ ಪರಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸದ್ಗತಿಯನ್ನೂ ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರ ಧನ್ಯವಾಹವನ್ನು ಎಷ್ಟು ಮಾಡಿದರೂ ಕಡಿಮೆಯೇ ಸರಿ!!**

ಶ್ರೀ. ಹೊನ್ನಾಪುರಮಠ ಇವರು ರಚಿಸಿದ ನೈತಿಕ-ಧಾರ್ಮಿಕ-ಮನೋರಂಜಕ ಪುಸ್ತಕಗಳು.

೧ ಶ್ರೀ ರಾಮದಾಸಸ್ವಾಮಿಗಳ ಚರಿತ್ರ.	ಬೆಲೆ ೧ ರೂಪಾಯಿ
೨ ನೈತಿಮಂಜರಿ. ...	... ೧೨ ಆಣೆ
೩ ಬಾಲಭಾರತ. (ಸಚಿತ್ರ) ...	... ೧೦ ಆಣೆ
೪ ಬಾಲರಾಮಾಯಣ. (ಸಚಿತ್ರ) ...	... ೮ ಆಣೆ
೫ ಬಾಲಭಾಗವತ. (ಸಚಿತ್ರ) ...	... ೮ ಆಣೆ
೬ ಅದ್ಭುತಪ್ರೇಮ ಕಾದಂಬರಿ (ಐತಿಹಾಸಿಕ ಕಾದಂಬರಿ) ...	... ೧೨ ಆಣೆ
೭ ತ್ರಾಟಿಕಾನಾಟಕ ('ಮೊಂಡ ಗಂಡ ತುಂಬ ಹೆಂಡತಿ' ನಾಟಕ) ೧ ರು.	
೮ ನಿಂದಾಪ್ರಭಾವನಾಟಕ ('ಮುದುಕಗಂಡ ಚಿಕ್ಕಹೆಂಡತಿ'ನಾಟಕ) ೧೨ ಆಣೆ	
೯ ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಪರಮಹಂಸರ ಸತ್ಯಧೇಗಳು. ...	... ೧೦ ಆಣೆ
೧೦. ಸಾವಿತ್ರೀಚರಿತ್ರ. (ಸಚಿತ್ರ) ...	... ೫ ಆಣೆ
೧೧ ಪ್ರಹ್ಲಾದ ಚರಿತ್ರ. (ಸಚಿತ್ರ) ...	... ೬ ಆಣೆ
೧೨ ಸುದಾಮಚರಿತ್ರ. (ಸಚಿತ್ರ) ...	... ೪ ಆಣೆ
೧೩ ಧ್ರುವಚರಿತ್ರ. (ಸಚಿತ್ರ) ...	... ೨೨ ಆಣೆ
೧೪ ಚಿಲ್ಲಾಳಚರಿತ್ರ. (ಸಚಿತ್ರ) ...	... ೨ ಆಣೆ
೧೫ ಶ್ರೀ ಶಿವಲೀಲಾಮೃತ ಕಥೆಗಳು. ...	... ೧೦ ಆಣೆ
೧೬ ವೀರಶೈವ ಶಿವವೂಜಾವಿಧಿ ಮತ್ತು ಲಿಂಗಧಾರಣ ವಿಧಾನ...	... ೪ ಆಣೆ
೧೭ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ಚರಿತ್ರ. (ಸಚಿತ್ರ) (ಮುದ್ರಣದಲ್ಲಿ)	೧ ರೂಪಾಯಿ

ಮ್ಯಾನೇಜರ ಚಂದ್ರೋದಯ ಪ್ರೆಸ್,
ಧಾರವಾಡ.